

HET GEVOLG VAN KATE'S WAARSCHUWING

Als een wraakgeest snelde Cartouche over de heide. Hij wilde zich vergewissen of de vrouw de waarheid gezegd had en begaf zich naar Morr 's herberg.

Enige binders zaten te drinken.

— Leve de kapitein! Aldus begroetten ze hun overste. Maar plotseling zwegen ze, want ze zagen dat de hoofdman bleek was van woede... en ze dachten aan hun ongelukkige gezelschap, die in de herberg « De Nachtuil » door Cartouche neergeschoten werd en ginder in de stal begraven lag.

Cartouche deed zich geweld aan om kalm te schijnen.

— Goeden avond, mannen, groette hij.

— Welk geluk u hier nog te zien, zei vader Morr , bijgenaamd de vilder.

Waarmee mag ik u trakteren?

— Geef mij een glas brandewijn!

Cartouche zette zich bij de mannen.

— Wat heb ik vernomen, Clothilde is dood, hernam de herbergier, die vrijer was dan de anderen, omdat hij een voorname post in de schurkenbende bekleedde.

— Zwijg over dat wijf! Wat dood is, is vergeten, antwoordde Cartouche ruw.

— En dokter Van Montfort is ook dood, hernam de vilder. Niemand weet wie het gedaan heeft!

— Ja, de dokter is dood, zei Cartouche en hij zag zijn kerels vreemd aan.

— 't Is toch jammer, sprak Morr . Vindt ge het ook niet, kapitein? Wie zou hem neergeslagen hebben?... Ik kan niet geloven dat gij het bevolen hebt. Als het maar niet het werk is van een vreemde zwerver. Er komt hier nog wel eens raar volk.

BAKELANDT³

De gevangene van Wijnendale

TEKENINGEN: HEC LEEBANS
TEXST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOSTE N.V.
ALPHA PRESS N.V.

Cartouche had die avond veel gedronken. Hij vergat nu, dat de binders de dokter altijd geëerbiedigd hadden. En woest riep hij :

— Wilt ge de dader kennen? Welnu, hier staat hij.

Ieder staarde de overste verrast aan.

— Ja, ik deed het... ik sloeg hem neer! vervolgde Cartouche. En wie het niet goedkeurt, moet het voor de duivel maar zeggen! Ik, uw hoofdman, vermoordde de oude. Waarom, het gaat u eigenlijk niet aan. Ja, ik weet wel, dat er mannen zijn, die achter mijn rug ontevreden woorden mompelen. Dat ze luid spreken! En als ze mij niet willen erkennen, dat ze het dan maar zeggen!

— Kapitein, gij windt u op, suste Morr . Niemand verzet zich tegen u... integendeel! En als gij de dokter hebt doodgeslagen, zult ge er wel een reden voor gehad hebben.

— Zeker had ik een reden! Van Montfort heeft mijn gedrag verweten... en dat duld ik niet!

— Volkomen waar! hernam Morr .

En de anderen knikten insgelijks goedkeurend.

— Men moet ons eren... of vrezen! snoefde Cartouche, die zich wel wachte te bekennen, dat Bakelandt hem tot de moord op de brave dokter gedwongen had. Eren... of vrezen! Geduchter moet onze naam worden! Waagt die vervloekte veldwachter zich niet voortdurend op de heide? Heeft hij deze morgen de schaper niet gevangen genomen? Dat is een schande voor ons allen! Niemand moet zich nog op ons gebied durven vertonen.

De binders klaptten in de handen ten teken van goedkeuring.

— Zo zal 't worden, maar dan moeten alle leden der bende vertrouwen stellen in mij, hernam de kapitein, die nogmaals zijn glas liet vullen.

Cartouche zweeg een wijle.

Hij wilde Morr 's dochter uit de weg ruimen... maar zou daardoor de herbergier tot vijand krijgen.

— Morr , vroeg hij eensklaps, waar is uw dochter?

— Mijn dochter? vroeg de herbergier verrast.

— Ja, Louise!

— Wel, in haar bed, kapitein!

— Roep haar, hernam Cartouche. Dat ze nevens mij komt zitten, mij opvrolijkt, mij die andere, de dode, geheel doet vergeten.

— Welnu, omdat ge zo aandringt, zal ik Louise roepen, kapitein.

Cartouche's ogen schitterden. Ha! hij had verborgen gehouden wat er in zijn boos hart omging.

Nu zou hij weten of Louise over de heide dwaalde aan de arm van een medeminnaar.

In elk geval moest ze weg! Neen, Kate behoefde niet te vrezen dat hij zich zou laten verleiden door een paar schone ogen.

Morr  kwam ontsteld in de gelagkamer terug.

— Waar is Louise nu? kreet de kapitein. Weigert ze te komen?

— Neen.

— Wat dan! Louise, kom toch, kom bij uw vriend, uw man! Koninginne der Pijpelheide zult ge worden, koninginne der heide.

— Ze is niet te bed, stotterde Morr .

BAKELANDT

THE DEPARTING TEAM
WELLSVILLE

— Wat zegt ge?

— Maar ik heb nooit zo iets van haar ondervonden; stilletkens wegsluipen, 's nachts o'er de heide dwalen, hernam Morr  boos.

— Ik begrijp er niets van! Ze moet langs het venster buiten geklommen zijn.

— Ha, dan heeft ze een vriend!

— Ja, de dochters zijn hun strenge vaders te slim.

— Maar dat zal ze bekopen!

— Neen, neen, wedervoer Cartouche. Zij is jong en waarom zou ze niet minnen! Ze mint een ander, omdat ze niet weet, welk een grote liefde ik voor haar koester. Als ik gesproken heb, zal ze de ander laten staan. Koninginne der heide zal ik haar maken... koninginne der geduchte heide! Gij stemt toe, Morr ?

— Ja, kapitein! Maar z  wegsluipen.

— Kom, kom, maal daarover niet. Ik zeg het nogmaals, ze is jong... waarom zou ze niet minnen? Ik zal haar zoeken, nu onmiddellijk. Mijn grote liefde zal mij leiden...

De kapitein stond zwijmelend op.

— Ja, riep hij. Louise moet mijn vrouw worden! Ik heb haar lief! Ik heb haar sinds lang lief, maar nu de andere weg is naar een land van waar ze nooit meer zal terugkeren, zo heb ik de volle vrijheid van handelen, zoals ik verkies! Is 't niet waar, Morr ?

— Dat spreekt, kapitein. Uw wens is voor mij een bevel.

— Opperbest!

De kapitein verliet de herberg.

CARTOUCHE EN LOUISE

Toen Cartouche buiten Morr 's woning trad, scheurde de maan juist door de wolken en verlichtte toverachtig de slapende heide.

— Ha, de klaarte zal mij helpen, dacht de roverkapitein, zich verschuilend achter een bosje.

Eensklaps zag hij Louise. Het meisje kwam van achter de sparren. Het schijnsel der maan viel op haar gelaat en Cartouche werd weer getroffen door haar schoonheid.

De ganse dag had hij aan Louise gedacht... vriendelijk gedacht, tot Kate's voorspelling zijn hart van wraakzucht bruisen deed.

En nu verdween zijn woede weer. Cartouche zag in Louise niet meer de verraadster... hij zag slechts het schone meisje.

Hij sprong op en naderde haar.

— Cartouche! riep Louise verschrikt.

— Noem mij Mathijs... zo is mijn voornaam; niet ik ben uw kapitein, integendeel gij zijt mijn kapitein, Louise. gij heerst over mij. Als een kind sta ik tegenover u.

— Laat mij doorgaan! 't Is al laat.

— U laten doorgaan, Louise... Neen, neen, kom mee met mij! Zie eens hoe rusteloos ik ben; om u kwam ik hier... op u lag ik hier te wachten... en nu ik u eindelijk gevonden heb... wilt ge me alleen laten!

Dreigend sprong hij naar haar toe.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955